

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὅκτὼ Σεπτεμβρίου,
μηνὸς σωτηρίου.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐνιακὸς ἄκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε στὸ στόμα.

Χίλια κι' εἰκοσιτέσσερα, πρόσθεσε καὶ διακόσκι,
ἡ πλάσις τῆς Ἀνατολῆς πρὸς πόλεμον ὀργῶσα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἴ ν α ι μόνον
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τὸ χ ἔ ρ ι

Εἰς γινῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

**Ζήτημα τῶν φαμφαρῶνων
ὁ Νοτζί τῶν Ἰαπώνων.**

Π.—Τὶ διαβάξεις, θρὲ ζευζέκη;
Φ.— Περὶ τῆς Ἰαπωνίας,
τῆς Ἀνατολῆς τῆς Ἀπω, κάθαρμα τῆς κοινωνίας.

Π.— Τὴν Ἑγγὺς πῶς δὲν κυττᾷς,
μὰ τὴν Ἀπω μελετᾷς;
Κόσμος στήν Ἑγγὺς χαλᾷ
καὶ σαλεύουνε μολαῶ.

Βρὲ Ρωμαῖκο κεφάλι,
τὴν Ἑγγὺς ταράττουν σάλιοι
καὶ μουγγρίσματα πολέμων.

Καὶ σὺ μὲς στήν τόση μπόρα
πρὸς τὴν Ἀπω στρέφεις τώρα,
πρὸς τὴν γῆν τῶν χρυσανθέμων;

Φ.— Ἐκ τῆς γῆς τῶν Παρθενῶνων
τῆς φωνάζω ζήτω ζήτω...
Ἰεθάνε τῶν Ἰαπώνων
ὁ μεγάλος Μούτσου—Χίτο.

Τὴν Ἑγγὺς τὴν φασκελόων
καὶ στήν Ἀπω προσηλώνω
τὴν ψυχὴ μου καὶ τὸν νοῦ.

Καὶ κρατῶν μυρσίνης κλάδον
λέγω πρὸς νεκρὸν Μικάδον:
ἔλεως ἡμῖν γενοῦ.

Εἶναι μέγα γεγονός
νὰ πεθαίνῃ σὰν κοινὸς
ὁ Μικάδος ὁ τρανός.

Τοῦτο, φίλε, νοῦς ἀνθρώπου
δὲν μπορεῖ νὰ τὸ χωρέσῃ,
κι' εἶναι μέγα πένθος ὅπου
τὸ χρυσάνθεμον ἀρέσει.

Πρὸς τὴν Ἀπω στρέφω τώρα, καὶ στήν γῆν τῶν Ἰαπώνων
βλέπω πάνδημον τὸν πόνον.
Ὅλοι κλαῖνε τοῦ Μικάδου τὴν μεγάλην τελευτὴν
καὶ σκοτόνονται γι' αὐτήν.

Κάθε γνήσιος Ἰάπων,
ἄγνωστος ἢ καὶ γνωστός,
ὅπου μένει στῶν προπάππων
τὴν παράδοσιν πιστός,
ἀθορύβως κι' ἀταράχως
ξεκοιλάζεται μονάχος.

Τόσην θλίψιν ὑποφέρει
γιὰ τὸν Αὐτοκράτορά του,
ποῦ μὲ δίκοπο μαχαίρι
κατασφάζει τὰντερά του.

Καὶ ποῖος γι' αὐτὸ δὲν φρίττει;
μονάχος τοῦ στὸ σπήτι,
στὸ δρόμο, στὸ σοκάκι,
σφάζεται μὲ μιὰ κἀμα,
χωρὶς νὰ στείλῃ γράμμα
γι' αὐτὸ στὸν Ζυμβρακάκη.

Ξέρει πώς, σάν κορδώση τῆς δού του τῆς ἀρίστες
θὰ πάη νὰ ταφῇ,
χωρίς ν' ἀναγραφῇ
μέσ' στῆς ἐφημερίδες.

Γιὰ τῆς αὐτοκτονίας τὸ φρικαλέον δράμα
γνωρίζει πὼς καμμία δὲν θὰ γενῇ ρεκλάμα,
καὶ λόγο δὲν θὰ βγάλῃ στὸν τάφο του κανεὶς
ρήτωρ ὁμογενής.

Καὶ βλέπεις, ἀδελφέ μου Περικλέτο,
μὲ δικοπο μαχαίρι καὶ στιλέτο
κάθε πολίτην τιμιόν, ἀκέραιον,
τὸ κράτος νὰ σαρκάζῃ τοῦ Θανάτου,
καὶ κάνουν ἢ κυρίαις τᾶντερά του
λαμπρὰς τιμῆς καὶ δόξης περιδέραιον.

Ἰστὴν γῆν τῶν χρυσανθέμων, τῶν ἐρώτων,
ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τέλει καὶ ἐκ τῶν πρῶτων
γιὰ τίποτα δὲν τῶχουν μὲ μαχαίρα
νὰ σχίζουν τὴν κοιλιά των πέρα πέρα.

Καὶ δὲν μπορῶ, βλακέντις, νὰ νοιώσω
πὼς καὶ κυρίαις ἔγκυαις καὶ μὴ
τῶχουνε γιὰ μεγάλη των τιμῇ
νὰ λαπυροτομούνται κάθε τόσο.

Π.— Αὐτὸ τὸ ξεκοιλιάζεσθαι συνήθεια
τῶχουν οἱ Γλαπωνέζοι, προσφιλή...
Μοῦ φαίνεται περίεργος ἀλήθεια
ἐκείνη τῶν κυτρίνων ἢ φυλῇ.

Φ.— Ἐκεῖ μακρὰν ὅσας χώρας τῶν κυτρίνων
βλέπεις αὐτὸν τὸν ἀρχοῦντα καὶ ἐκείνον
νᾶχῃ μὲ τὴν κοιλιά του πανηγύρι.

Θαρρεῖς, βρέ Περικλῆ, πὼς τῶχουν τάξιμο,
καὶ τοῦτο τῆς κοιλίας των τὸ σφάζιμο
τὸ λέν οἱ Γλαπωνέζοι χαρὰκιρι.

Π.— Γιὰ φαντάσου καμμιὰ μέρα
νὰ κυττοῦσες καὶ ἐδῶ πέρα
ἐθιμα τῶν Γλαπωνέζων.

Καὶ καθένος ἔτσι παίζων
νᾶρχεται στοῦ Ζαχαράτου
καὶ νὰ χύνη τᾶντερά του.

Γιὰ φαντάσου, Φασουλῇ μου, νὰ τὸ κάνανε δουλειὰ των
καὶ οἱ Ρωμηοὶ τὸ χαρὰκιρι,
καὶ νὰ σχίζουν, κακομοίρη,
δίχως λόγο τὴν κοιλιά των.

Φ.— Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, στὸν αἰῶνα μας αὐτὸν
γιὰ Πατρίδος μεγαλεῖα
ν' ἀνοιγε Κυβερνητῶν
καὶ τιτλούχων ἢ κοιλία.

Καὶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
νὰ κυττάζης σκορπισμένα
τᾶντερα σεπτῶν πατέρων,
ποῦ σφριγῶσαν ἔχουν φρένα.

Τότε σύ, Πατρίς εὐκλείας,
πόθων, βλέψων, ὀνειρών,
τότε κυττάζε κοιλίας
νέων καὶ παλῶν Σωτήρων.

Π.— Ἀς ψάλλωμε τὸν Στρατηγὸν, τοῦ Πόρτ-Ἀρθούρ τὸν πορ-
τὸν τροπαιοῦχο νικητῇ.

Φ.— Αὐτὸς γιὰ τὸν Μικάδο του, τὸν Αὐτοκράτορά του,
πέρνει μαχαίρι δικοπο μαζί με τὴν κυρά του,
καὶ στέκει μ' ἑμὲς στὸ φέρετρό καὶ σχίζει τᾶντερά του.

Πιστὸς εἰς τὴν παράδοσιν πατέρων καὶ προπάπων
ὁ Στρατηγὸς Ἰάπων
φωναίει τοὺς συγχρόνους του: μ' ὅλας τὰς νέας γνώσεις
ποτὲ μὴ λησμονήσετε πατρίδας παραδόσεις.

Γι' αὐταῖς νὰ καμαρώνεσθε
καὶ νὰ μεγαλαυχῆτε,
γι' αὐταῖς νὰ μαχαιρώνεσθε
καὶ ἄλλους νὰ κατηχῆτε.

Λαός, ποῦ τὴν παράδοσιν τῶν πάπων του λατρεύει
καὶ τοὺς πατῆρές του Θεοὺς, σὲ δόξαν δὲν στερεώνει.

Αὐτὸς ἀντέχει σὲ δεινὰ
καὶ κλύδωνας ἀγώνων,
καὶ ξίφος νίκης ἀκονᾷ
σὲ κόκκαλα προγόνων.

Πιστοὶ ὅσας παραδόσεις σας νὰ γίνεσθε θυσία
καὶ νᾶναι κάθε θάνατος γι' αὐταῖς ἀθανασία.
Ἐλάτε στεφανώσετε τροπαιοφόρους γέροντας
καὶ ἄς μένουν πάντα πόθοι σας ἀρχαίων θρύλων πόθοι,
καὶ ψάλλετε γιὰ τὸν Νοτζή τοὺς μεταγενεστέρους:
μὲ τὸ σπαθὶ ποῦ νίκησε μ' αὐτὸ καὶ ἔθαναν ὅλη.

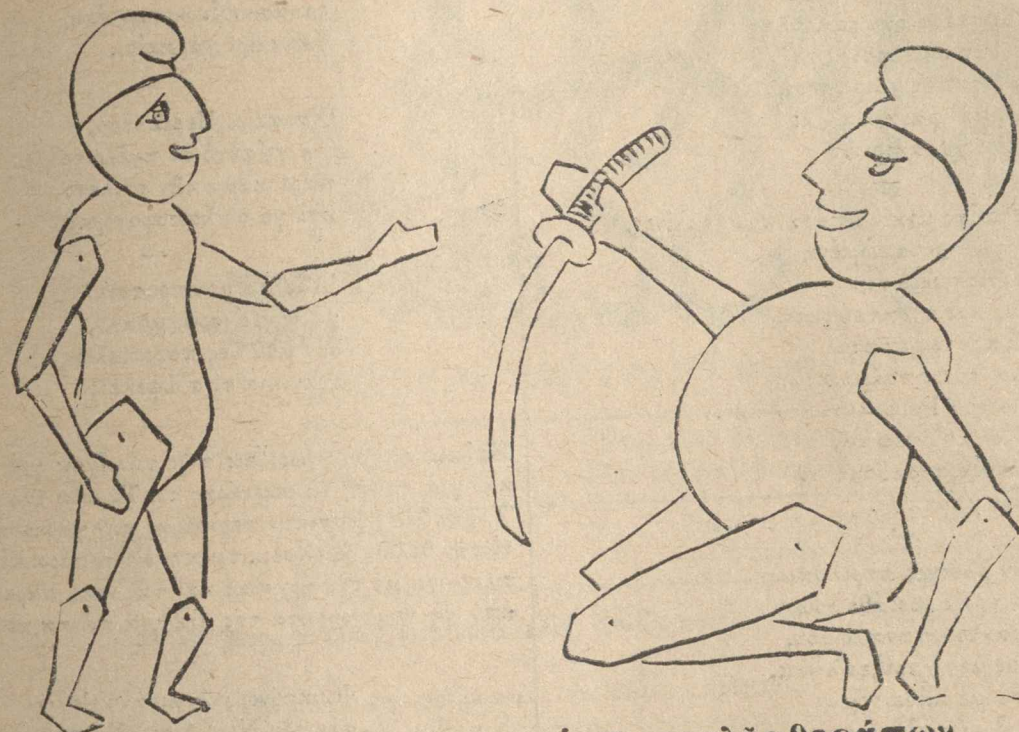
Π.— Ἀλλὰ μήπως καὶ οἱ Ρωμηοὶ μ' ὅλας τὰς διοργανώσεις
δὲν ἀπέμειναν πιστοὶ ὅσας ἀρχαίας παραδόσεις;

Μήπως δὲν διαφημίζουν
τόσους προπατόρων θρύλους,
καὶ συχνὰ τοὺς ἐνθυμίζουν
εἰς τοὺς ξένους μανδροσκόλους;

Καὶ ποῖος Ρωμηὸς τὰ πάτρια πρεπόντως δὲν τιμᾷ;
μὴ δὲν χορεύουν τὸν συρτὸ καὶ τὸν καρτσιλαμά;
Μήπως τὸν κόσμον μὲ φωναίς δὲν κάνουν ἄνω κάτω;
μήπως δὲν τῶν σπληνάντερο, δὲν πίνουν ρετσίνατοι;

Μήπως τῆς χθὲς τὸ παρελθὸν ἀκόμη δὲν μιμεῖται
καὶ δὲν φιλοτιμεῖται
κλέφτης καὶ ἐκείνος νὰ γενῇ καὶ ψάλλ' ὑπερηφάνως;
καιροὺς καὶ χρόνους ἔκανα σὲ κλέφταις καπετάνους;

Μήπως καὶ τώρα δὲν πηδοῦν
σταυραστοί, μωρέ;
μὴ σαμπαὶ δὲν τραγουδοῦν
καὶ δυνατὸ γιὰρέ;

Μεγάλων παραδόσεων καὶ ὁ Φασουλῆς θεράπων
γενναίως ξεκοιλιάζεται σάν στρατηγὸς Ἰάπων.

Μήπως ὅσα πάτρια τῆς χθὲς πιστὸς δὲν παραμένει;
μήπως δὲν εἶναι ρήτορας, ποῦ κατὰ τί σημαίνει;
Μήπως δὲν ἔχει σύνθημα τὸ μὴ παραζαλίζεσθαι
γιὰ προσβολὴ καμμία,
καὶ προσανατολίζεσθαι
σὲ Κεντρικὰ Ταμεία;

Μήπως καὶ τοῦτος δὲν κρατεῖ μαχαίρι μαυρομάνικο,
καὶ λέει κάθε λίγο:
μαμὰ τισὶ λουκάνικο
νὰ φάω καὶ νὰ φύγω;
Δὲν προσκυνεῖ μακάριος
καὶ σύγχρονα τεμένη;
μήπως Σφουγγοκολάριος
καὶ Ραμπαγᾶς δὲν μένει;

Τῶν ξυλίνων λήροι γιὰ τὸ χαρὰκιρι.

Φ.— Μήπως τὰς ἀρχαιοτέρας
δὲν δοξάζουν παραδόσεις;
μήπως καὶ ὅσας νεωτέρας
δὲν πιστεύουν Ἀνορθώσεις;

Περικλῆ, τὰ λὲς καλά...
τὰ Ρωμαίικα μὴ καλὰ
δὲν ξεχνοῦν ποτὲ τοὺς θρύλους
τοὺς πολλοὺς καὶ τοὺς ποικίλους.

Μήπως, ὑπαρξίς τυχαία,
τὰ παλῆα παραγνωρίζουν;

μήπως ὅπου δούλ' ἀρχαία
εὐλαβῶς δὲν τὰ κοπρίζουν;

Μήπως Ἀριστογείτονες δὲν δαίνονται συνωμόται;
καὶ ὅταν εἰς ξένην ἐξαφνα μεταναστεύουν κτῆσιν
σάν τὸν Αἰνεία τὸν παλῆον δὲν μεταφέρουν τότε
τοὺς ἐφεστίους των Θεοὺς καὶ τὸν πατέρα Ἀγχίστην;

Μήπως καὶ ἐδῶ, βρέ Περικλῆ, ὅσων τὴν χώραν τῆς εὐκλείας
δὲν εἶναι πρῶτον ζήτημα καὶ ἐκεῖνο τῆς κοιλίας;
Μὴ τάχα καὶ ὅσων τὴν γῆν ἡμῶν τῶν μακαριωτάτων
πολλοὶ γιὰ ψύλλου πηδήματα δὲν χύνουν τᾶντερά των;

Μὴν εἶναι τάχα καὶ σ' ἐμὰς ἀντεροβόλται σπάνιοι;
μὴ μὲ κρασιὸν ποτῆρι
Νοτζήδες ἀρειμάνιοι
δὲν κάνουν χαρὰκιρι;

Μὴ ξεκοιλιάσματα τιμῆς δὲν βλέπεις στουγερά;
καὶ ὅταν καταδιώκεται καὶ ἡ τράπουλα σκληρὰ,
καὶ τὴν τιμὴν τῆς τράπουλας τὸ κράτος διασπᾷ,
μήπως δὲν δαίνονται Ἀρσῆδες
καὶ Κωσταγερακάρηδες,
καὶ σὲ κοιλίας Κυβερνητῶν δὲν κάνουν χαρὰκιρι;

Καὶ ποῖος μὲ τὴν κοιλιά του καὶ ἐδῶ δὲν συγγοπάζει;
καὶ ὅσων μοιάζουν πάντα Ρωμηοὶ καὶ Γλαπωνέζοι,
πὼς θέλουν τὴν κοιλιά των νὰ τὴν διαφημίζουν
καὶ δόξαις ν' ἀραδεύουν...
καὶ ἐδῶ φιλοτιμοῦνται νὰ τὴν παραγεμίζουν
καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν ἀδειάζουν.

Καὶ σὺν βλέπης φαταούλα,
 ποῦχει σκέψι τὴν ρεμουλά,
 νὰ προβάλῃ μὲ κοιλιὰ,
 ποῦ χορταίνει χοιρομῆρι,
 σκοῦζε μὲ τρανὴ λαλιὰ:
 χαρακίρι χαρακίρι...

Κι' ὅταν ἔξαφνα κυττάξῃς μιὰ λαπάρα, ποῦ σηκίνει,
 νᾶναι παραφουσκωμένη
 ἀπὸ περισσεύματα,
 στόλους καὶ στρατεύματα,
 σχέδια, προγράμματα,
 κι' ἄλλα τόσα πράγματα,
 ὅπου γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Ρωμαίου τὰ κάνει
 ἀσφαλέςτατο γεφύρι,
 ξανασκοῦζε, στραβοκάνῃ,
 χαρακίρι χαρακίρι.

Καὶ σὺν βλέπης περιλύπως
 πῶς τὸ γράμμα κάθε νόμου
 παναχράντου, παναμώμου,
 σ' ἄλλους μὲν χαρίζει λίπος,
 ἄλλοι δὲ μὲ κάθε νόμον
 καταντοῦν ὡς εἶδος τσίροι,
 λέγε, κάθαρμα τῶν δρόμων,
 χαρακίρι, χαρακίρι.

Καὶ σὺν βλέπης νηστικό
 νηστικούς νὰ διεγείρῃ,
 μ' ἓνα τόνο τραγικό
 ξανασκοῦζε χαρακίρι.

Καὶ σὺν βλέπης κάθε φόρος
 πῶς σὲ κάνει νοικοκύρη,
 σκοῦζε μ' ὅλους διατόρους:
 χαρακίρι χαρακίρι.

Καὶ σὺν δῆς μὲς στ' ἄλλ' ἀκόμα
 ὅτι γρήγορα τὸ χρῶμα
 θ' ἀποκτήσουν τῶν κιτρίνων
 καὶ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ σὺν δῆς πολλοὺς κιτρίνους,
 Περικλέτο μου, κι' ἐδῶ,
 ποῦ νὰ μοιάζουν σὺν κι' ἐκείνους,
 ὅπου ζοῦν στὴν Ἰερουσαλὴμ.

Καὶ σὺν δῆς καθένα κόμμα
 νὰ γυρνᾷ μὲ τὸ δισάκι
 καὶ τὸ συμπαθὲς τὸ χρῶμα,
 ποῦχουν καὶ στὸ Ναγκασάκι.

Καὶ σὺν δῆς ποτὲ καὶ σὺ
 ὅτι φλέγεται τὸ κράτος,
 μὰ δὲν καίεται σὺν βάτος
 τοῦ μεγάλου Μωῦσῃ.

Κι' ὅταν διάβολος σοῦ πάρῃ
 καὶ τὴν μάννα καὶ τὸν κύρη,

ξανασκοῦζε, κιτρινιάρη,
 χαρακίρι χαρακίρι.

Χαρακίρι, Περικλέτο,
 μὴ γιὰ αὐτὸ σὲ πιάνῃ τρόμος,
 πάρε κάμα κἂν στιλέτο,
 καὶ γενοῦ λαπαροτόμος.

Ἀδελφέ μου προσφιλῇ
 μὲ τὸ πάνσοφο μισαλό,
 δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ,
 ἢ κοιλιὰ τί σ' ὠφελεῖ;

Βέβαια καὶ σὺ γνωρίζεις πῶς τὴν ἔχεις γιὰ νὰ τῶς
 καὶ γιὰ τούτῃ νὰ φερμάρῃς τὰ Ταμεία τῆς μητρος.
 Ὅταν ὅμως νυστικὴν περιφέρῃς τὴν γαστέρα,
 τί τὴν θέλεις, ἀδελφέ;... τρύπησέ τὴν πέρα πέρα
 σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχαίας καὶ τὰς νέας παραδόσεις,
 ἀπὸ τὰ γουργουρητὰ της μιὰ γιὰ πάντα νὰ γλυτώσῃ.

Φουκτόνω μάχαιραν κι' ἐγὼ
 σὺν τὸν Νοτζί τὸν Στρατηγὸ,
 καὶ βλέπων πῶς δὲν βλέπουνε πολλὰς κοιλιὰς χαίρι,
 σκοπεύω καὶ προτίθεμαι νὰ κάνω χαρακίρι.

Μὴ βλέπης, Περικλέτο μου, τὸ πρόσωπόν σου κρύψε.
 Π. — Μὴ, Φασουλῇ, γιὰ τὸ Θεό... μακρὰν τὸ ξίφος ρίψε.
 Φ. — Γαυγίζουν σκύλοι γύρω μας, ὅπου τοὺς πρέπει φόλα,
 βλέπω τὴν τὴν πόρῳσιν, τὴν χαύνωσιν εἰς ὅλα,
 βλέπω καθένα σύγχρονον μὲ τάσεις Χιμπατζῆ,
 καὶ θέλω νὰ ξεκοιλιастῶ κι' ἐγὼ σὺν τὸν Νοτζί.
 Π. — Μὰ πρὶν καὶ σὺ σὺν τὸν Νοτζί νὰ κάνῃς χαρακίρι
 ἐπιθυμεῖ τὸ ξύλο μου καὶ τώρα νὰ σὲ δείρῃ,
 καὶ δέξου δυνατὴ ξυλιά
 στὴν πρόστυχη σαποκοιλιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

— Πλέκεται γιὰ ἀεροβάτας πᾶνδημον ἐγκώμιον.
 — Στὸ Δαφνὶ κοντὰ θὰ γίνῃ μέγ' ἀεροδρόμιον.
 — Ἀθλοῦς ἀεροβασίας κι' ὁ Δευτέρης προκηρττεῖ.
 — Ἰσως μερικοὶ πατάξουν κι' ἀπὸ τοῦ Δρομοκαίτη.
 — Ἀπειλοῦν ἐξόδους νέας τῆς γειτονίσσας οἱ Στόλοι.
 — Μὰ γυμνάζεται σπουδαίως κι' ὁ δικός μας στ' Ἀργιστόλι.

— Μεγάλος ἀνθοπόλεμος εἰς Αἰξὶν καὶ πάλι.
 — Με τοῦτον λε ρουὰ σ' αὐτὸν κατὰ ποῦ λέν κι' οἱ Γάλλοι.
 — Ἀνόρθωσις ἀπὸ παντοῦ κοντεύει νὰ μᾶς πνίξῃ.
 — Κι' ἐδῶ πολέμων ὄργασμός ἀναβρασμός ἀντάρα,
 καὶ δύο χωροφύλακες ἐν κρασοκατανύσει
 ἐνθουσιώδεις ἔρριχναν εἰς τὸν ἄερα συμπάρα.

— Ἦλθε κι' ἄλλος μὲ διπλάνο νὰ πετάξῃ στὸν αἰθέρα.
 — Ἐφυγε κι' ἐκεῖν' ἡ μπάντα τοῦ Φαλήρου τὴν Δευτέρα.
 Πᾶνε μουσικοὶ φρατέλοι, ποῦ καὶ μὲ τὸ παραπάνω
 ἐπαῖξαν καὶ μὲς στὸ κίσκι καὶ στὴν ἀεροθαλασσιά,
 κι' ὅλοι φώναζαν σὲ τούτους: πῆτε στὸν Σᾶν-Τζουλιάνο
 νὰ θελήσῃ σὺν φρατέλος νὰ μᾶς δώσῃ τὰ νησιά.